

[Bjørn Westh]

forstået argumentationen hidtil: så kunne der slet ikke ske noget. Sagde vi nej, så kunne Danmark lige pludselig alt muligt og alt det, vi hele tiden gerne har villet, nemlig det danske memorandum.

Det hænger jo ikke sammen. Sandheden er jo, at siger vi nej, så står vi i en vanskelig situation, som vi må prøve at få det bedst mulige ud af. Men det er jo os, der har brug for velvilje hos de andre, og derfor er vi selvfølgelig også nødt til at se velvilligt på det, hvis de eventuelt har nogle ønsker om at gå videre med et samarbejde inden for Romtraktatens institutioner, lave et videregående samarbejde dér; det må vi være velvillige over for, for vi kræver jo velvilje af dem.

Derfor er det ikke så nem en situation at stå i. Realismen siger os, at de andre lande ønsker at gå videre i et samarbejde. Dér bør vi efter vores opfattelse være med, og så kan det ikke nytte noget, at hr. Holger K. Nielsen siger, at intet kan lade sig gøre for de andre, men alt kan lade sig gøre for os ved et nej.

Til Fremskridtspartiets indlæg tidligere skal jeg blot sige, at Danmark jo deltager i en union i Europa uden for den, som vi taler om her i dag, nemlig den nordiske pasunion. Det er der ikke nogen andre der har haft noget imod, og ordet »union« er jo heller ikke stødt på så mange følelser dér.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Til hr. Niels Helveg Petersen og hr. Bjørn Westh: Jeg har da aldrig påstået, at det ikke bliver nogen vanskelig forhandlingsposition. Det gør det da, naturligvis gør det det. Og jeg har heller aldrig påstået, at vi kan alt, og de andre kan intet. Naturligvis er virkeligheden ikke sådan. Det bliver da en ganske kompliceret forhandlingsposition efterfølgende. Det ved vi alle. Vi skal være ærlige her. Det bliver det. Det siger vi også.

Men det, vi så siger, er, at det svækker de danske forhandlingsmuligheder, når alle de ledende partier her i Folketinget i dag siger, at vi ikke har nogen muligheder overhovedet. Var det ikke en idé at lade det komme an på en prøve?

Sandheden er jo, at de andre også har brug for et samarbejde med Danmark. Det er jo ikke sådan, at vi bare skal have velvilje fra dem.

Der vil komme en forhandlingssituation, som tager udgangspunkt i, at den danske regering ikke kan ratificere Maastrichttraktaten, fordi den danske befolkning har underkendt regeringen. Det bliver udgangspunktet, og naturligvis vil der så kunne komme en forhandling og en aftale med de andre lande. Det bliver naturligvis en ganske vanskelig og kompliceret forhandling, det er der ingen her der benægter. Men igen: Så er det uansvarligt, når man går ud med alle disse udsagn om, at vi overhovedet ikke har nogen muligheder. Vi har muligheder, naturligvis har vi da det; det har alle i en forhandlingssituation.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Selv om hr. Niels Helveg Petersen taler på en helt anden måde end udenrigsministeren, er indholdet i hr. Niels Helveg Petersens budskab jo nøjagtig det samme, når hr. Niels Helveg Petersen står her og påstår, at det er uansvarlig tale, hvis man vil bilde befolkningen ind, at vi har en forhandlingsposition efter et nej.

Jamen hvad i alverden er meningen med at foretage en folkeafstemning, hvor man kan vælge imellem et ja eller et nej, hvis resultatet af et nej er total meningsløshed? Vil hr. Niels Helveg Petersen ikke indrømme, at enten har vi ret til at sige nej til et ændringsforslag, eller også er vi blevet i bund og grund snydt, da vi gik ind i et fællesskab, som havde en klar paragraf og stadig har en klar paragraf, som siger, at man ikke kan lave ændringer, uden at der er enstemmighed?

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg er helt enig med fru Elisabeth Arnold, når hun fremhæver, at man ikke 100 pct. ved, hvad befolkningen vil efter et nej. Det er da rigtigt. Vi ved, at den har sagt nej til Maastrichtaftalen og dermed Unionstraktaten, og det vil sige, at Danmark ikke kan skrive den under. Men det er jo dér, vi så har et fælles problem, og det er derfor, vi taler om ansvarlighed også hos nogle af ja-partierne, for i den situation bliver det vigtigt, hvad Det Radikale Venstre, Socialdemokratiet, Kristeligt Folkeparti og andre partier i Folketinget måtte sige.